

บทที่ 1

อาเธอร์ร่วงหล่นลงไป

ลมกรูพัดผ่านตัวเขาทำให้แสบตา กระจกตึงผมและเสื้อผ้า เขาร่วงผ่านรูที่เกิดจากเส้ากระทุ้งของวันเสาร์ลงมาแล้ว ผ่านรากและเถาไม้เลื้อยที่ยื่นไขว่คว้าอยู่ด้านล่างของสวนไร่ที่เปรียบ ตอนนีเขากำลังดิ่งผ่านหมู่เมฆส่วนเล็กๆ ในตัวเขาก็รู้ดีว่าถ้าไม่รีบทำอะไรเข้าสักอย่าง เขาจะกระแทกเข้าไปใส่หอคอยของวันเสาร์ และน่าจะแตกหักยับเยินเสียจนแม้แต่ร่างพลเมืองที่เพิ่งเปลี่ยนรูปร่างขึ้นมาใหม่ของเขาก็ช่วยอะไรไม่ได้ ต่อให้เขาไม่ตายก็ต้องนี่ก็อยากให้ตายๆ ไปเสียอย่างแน่นอน

แต่อย่างน้อยในช่วงไม่กี่วินาทีแรกๆ ที่สำคัญยิ่งนั้นอาเธอร์ก็ไม่ได้ทำอะไร เขารู้ว่ามันเป็นเพียงความรู้สึกลวง เจ้าความรู้สึกที่ว่าสายลมกำลังประคองเขาไว้มากกว่าจะพัดกรูผ่านไป ในมือซ้ายเขาถือกระจกเล็กๆ ที่เป็นกุญแจดอกที่ห้า ส่วนมือขวากำปากกาขนนกที่เป็นกุญแจดอกที่หกซึ่งเขาชิงมาจากวันเสาร์ และถือมันร่วงผ่านรูลงมาด้วย เพราะเหตุนี้อาเธอร์จึงรู้สึกทรงพลัง มีชัย และไม่หวาดกลัวเลย

เขาก็้มลงมองไปยังหอคอยเบื้องล่างและหัวเราะ เสียงหัวเราะหุ่่มลึกลึกลึกเย้ยหยันที่ไม่ใช่เสียงหัวเราะตามปกติของเขา เขากำลังจะหัวเราะอีกครั้ง ตอนที่ส่วนที่หกของพินัยกรรมในร่างกาตามมาทัน กรงเล็บของมันกำผม

ของเขาไว้ และจิกลึกลงไปในหนังสือของเขา

"ปิก!" การร้องอย่างเรงร้อน มันเกาะแน่นอยู่กับหัวเขาชั่ววินาทีหนึ่ง แต่แล้วกรงเล็บก็หลุดไป มันหมุนคว้าง ร้องว่า "บินสิ! บิน!" ขณะพยายามบินตามให้ทันสุดชีวิต

ทันใดนั้นอาเธอร์ก็หมดความหลงระเริงไปกับความยิ่งใหญ่ของตัวเอง และได้สติ เขาเพิ่งเข้าใจเป็นครั้งแรกว่าที่จริงตัวเองกำลังตกลงไปเร็วขนาดไหน และเห็นว่ากำลังจะกระแทกเข้าใส่หอคอยในไม่ช้าแน่

นี่มันผิดพลาดไปหมดเลย เขาคิดในใจ ปิกฉันไปไหนแล้วล่ะ!

เขายังคงค้นเสี้ยนอกจ่าละหวั่นแม้จะจำได้ว่าปิกลึงหยอดน้ำมันของตัวเองอยู่ในเสื้อกันฝนตัวที่เขาถอดเปลี่ยนเพื่อปลอมตัวเป็นนักเวทสำรวจอย่างในตอนนั้น เป็นการปลอมตัวที่เขาใช้แทรกซึมขึ้นมาบนเส้ากระทุ้ง...ซึ่งอาจจะประสบความสำเร็จมากเกินไปด้วยซ้ำ เพราะเขาได้ขึ้นมากับเส้าที่มันทะลุผ่านเข้าไปในสวนไร่ที่เบรียไปด้วย หลังจากเขาเข้าไปใกล้วันเสาร์เลอลิศมากพอจะอ้างสิทธิ์เหนือกุญแจดอกที่หกได้ เขาก็วิ่งผ่านรูในเพดานบ้านเบื้องบนกลับลงมา

ตอนนี้เขากำลังร่วงหล่นลงมาในระดับความสูงที่สูงมากๆ

เขาเห็นแล้วว่าตัวเองกำลังจะเฉียดผ่านยอดหอคอย และกระแทกเข้าใส่ตัวอาคารหลักที่ต่ำลงไปราวสิบห้าชั้น

ไม่มีปิก อาเธอร์คิด ไม่มีปิก!

สมองเขาหยุดนิ่งไปด้วยความตระหนก และสิ่งเดียวที่ทำได้คือจ้องมองหอคอย น้ำตาไหลจากดวงตาเป็นทางเพราะลมพัดอู้อู้อ่านไปอย่างรวดเร็ว เขาพบว่าตัวเองกำลังกระพือแขนขึ้นลงเหมือนกับว่าทำอย่างนั้นจะช่วยให้แล้ว เขาก็กำลังกรี๊ดร้อง จากนั้น...

เขาชนโครมเข้าใส่ผู้สอบบัญชีภายในที่บินอยู่คนหนึ่ง ซึ่งก็กำลังร่อนล่นอยู่เหมือนกัน ทั้งสองหมุนคว้างไปในอากาศด้วยกัน ปิกของพลเมือง

ผู้ั้นกระพืออย่างรวดเร็ว อาเธอร์พยายามกระชากปีกมาจากผู้สอบบัญชี แต่เพราะไม่อยากปล่อยมือจากกุญแจดอกที่ห้าและหก เขาก็เลยจับให้ถนัดไม่ได้ เขาลองย้ายกุญแจดอกที่หก ให้กุญแจทั้งสองดอกอยู่ในมือซ้าย แต่ในชั่วอึดใจอันสำคัญนั้นเอง พลเมืองก็ตะชวออกไปเป็นอิสระ และพุ่งหลาวจากไป ปีกหุบกลับ

อาเธอร์ร่วงหล่นลงอีกครั้ง แต่การชนครั้งนั้นช่วยชะลอความเร็วของเขาไว้ได้ เขามีเวลาพอจะลงมือทำอะไรได้ราวสามสี่วินาที สมองเขากลับมาจัดการสะสางปัญหาได้ในที่สุด แทนที่จะมัวล่ำพองใจกับกุญแจดอกที่หกหรือมัวคิดหวาดกลัวอยู่ เขารู้ว่าไม่มีทางเลือกการปะทะกับหอคอยได้ เว้นแต่เขาจะไม่ได้ไปถึงที่นั่น...

พออีกร้อยฟุตจะปะทะ อาเธอร์ก็ตีลังกากลางหัวแล้วกางแขนดิ่งลงมา เขายืดแขนลงไปด้านล่างพร้อมกับวาดรูปบันไดหลายชั้นในอากาศด้วยกุญแจดอกที่หก ปากกาทั้งเส้นแสงเรืองๆ ไว้เป็นทางซึ่งมีหน้าต่างเป็นบันไดหินอ่อนสีขาวยาวที่มั่นคง

แล้วอาเธอร์ก็กระแทกใส่มันอย่างแรง เขารีบขดตัวให้กลมเพื่อจะได้ออกไปตามบันไดไม่ควรเป็น ขณะที่กระดอนและกลิ้งไปบนบันไดแต่ละขั้นเขาก็คิดว่าต้องควบคุมความเร็วให้ได้ เขาจึงเหยียดขาข้างหนึ่งออกไป ส่งผลให้เขากลิ้งไปด้านข้างขณะที่ยังคงตกลงไปเรื่อยๆ ลำพังการเดินขึ้นบันไดไม่ควรเป็นที่มีโอกาสหลุดออกไปยังชานพักที่มีอยู่ทั่วทุกหนแห่ง และทุกช่วงเวลาก็แยกพออยู่แล้ว ทว่าการกลิ้งตกลงไปโดยไม่สามารถควบคุมอะไรได้เลยนั้นยิ่งแย่มากเข้าไปอีก

อาเธอร์ยังจำคำเตือนของผู้ชราได้ คำที่ตอนนั้นตั้งกองอยู่ในหัวเขา คั่นระหว่างเสียงตึง โครม และความเจ็บปวดจนหูอื้อจากรอยขีดเกิดใหม่

‘อาจเป็นไปได้ที่เจ้าจะไปตกอยู่ในที่ที่เจ้าไม่ปรารถนาจะไปเลย’ ผู้ชราเคยพูดอย่างนั้น ‘มันน่าจะเป็นอย่างนั้นเสียด้วย เพราะนั่นคือลักษณะอย่าง

หนึ่งของบันได'

เขาพยายามหยุดอีกครั้ง แต่ในเมื่อยังกำกุญแจทั้งสองดอกอยู่ เขาจึงทำไม่ได้แม้แต่จะคว้าขอบบันไดไว้ มันเหมือนกลิ้งลงกระดานลื่นมากกว่ากลิ้งลงบันได เหมือนจนไม่น่าจะเป็นเรื่องธรรมดาหรือธรรมชาติ ตัวบันไดเองกำลังต่อต้านเขา เร่งให้เขาตกเร็วยิ่งขึ้น นำเขาไปยังที่บางแห่งที่เขาไม่คิดว่าตัวเองอยากไปนัก

ความคิดเกี่ยวกับสถานที่เลวร้ายต่างๆ ในประวัติศาสตร์เริ่มแวบเข้ามาในสมองอาเธอร์ เป็นความคิดที่เลวร้ายหนักขึ้นไปอีก เพราะเขารู้ว่าถ้าจดจ่อกับที่ไหนสักแห่งนานเกินไป บันไดก็จะพาเขาไปที่นั่น

เขาพยายามพลิกตัวเอาห้องลงและหยุดการไถลลื่นที่ไม่มีวันจบด้วยข้อศอก แต่ก็ไม่ได้ผลเหมือนเดิม อาเธอร์นิ้วหน้าเมื่อข้อศอกด้านในของเขาเจ็บจี๊ดๆ อยู่ตลอดเวลา ถ้าเป็นตอนก่อนที่เขาจะเปลี่ยนแปลงจากเด็กชายผู้รู้ตายเป็นพลเมือง หรืออะไรก็ตามแต่ที่เขาเป็นอยู่ ณ เวลานั้น เขาคงจะร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดไปแล้ว และเขนก็คงจะหักเหมือนกิ่งไม้ แต่กุญแจและการใช้งานพวกมันได้เปลี่ยนแปลงกระตุก ผิวหนั และเลือดของเขาให้กลายเป็นสิ่งที่จะไม่มีหมอกคนไหนมองเขาว่าเป็นมนุษย์อีกแล้ว

อาเธอร์กลัวว่าจะมีความเปลี่ยนแปลงอย่างอื่นด้วย ความเปลี่ยนแปลงภายในตัวเขาที่ยังทำให้เขาออกห่างจากความเป็นมนุษย์ สิ่ง que ไปไกลเกินกว่าขนาด ความแข็งแรง และความทนทานที่เกิดขึ้นใหม่นี้ แต่นั่นก็เป็นความกลัวที่คอยรบกวนอยู่ไกลๆ และตอนนี้ถูกกลับไปด้วยความตื่นตกใจตรงหน้า

ฉันต้องหยุด เขาคิดขึ้น ฉันต้องลงไปจากบันได!

เขาพลิกตัวนอนหงาย สะดุ้งเมื่อขอบของบันไดแต่ละขั้นกระแทกเข้าใส่กระดูกสันหลัง เขาคาบกุญแจดอกที่หกไว้ในปากเพื่อจะได้มีมือว่างจากนั้นก็ยกกระจกที่เป็นกุญแจดอกที่ทำขึ้น ถือเอาไว้ตรงหน้า และพยายามเพ่งสมาธิอยู่กับมันขณะที่ยังคงหล่นโครมๆ ลงไป

กระจกถูกขวางกั้นโดยนักเวทของวันเสาร์เมื่ออยู่ภายในบ้านเมืองบน และอาจจะใช้ไม่ได้ผลที่บันไดเช่นกัน แต่อาเธอร์จะลองทุกอย่างที่อาจจะพาเขาออกไปได้ ก่อนอื่นเขาต้องหาทางถือกระจกให้หนึ่งๆ แล้วก็ต้องนึกภาพห้องนอนของเซอร์พุกัสบิดอยู่ไหนหัวตลอดเวลา ซึ่งทำได้ยากมาก เขาพยายามนึกภาพที่นั่น แต่กลับเอาแต่คิดถึงสถานที่ต่างๆ ที่ไม่อยากไป อย่างลอนดอนที่มีโรคระบาดในยุคของชูซี่ ฟาเทอร์คอยซ์ หรือเกาะใจกลางดวงอาทิตย์ที่เขาพบส่วนที่สองของพินัยกรรม ถึงแม้จะเป็นพลเมืองอาเธอร์ก็รู้ว่าคงไม่รอดถ้าเขาออกจากบันไดเข้าไปในใจกลางดาวฤกษ์

เขายังไม่สามารถรอดชีวิตจากการโผล่เข้าไปในสุญญะด้วย ซึ่งหมายความว่าเขาคงต้องหยุดคิดถึงเนินกันประตูหรือส่วนอื่นๆ ของบ้านที่เขารู้ว่าถูกสุญญะกลืนกินไปแล้วเช่นกัน พื้นที่บ้านส่วนใหญ่หายไปมากแล้ว เพราะช่องว่างของสุญญะแพร่ขยายเข้าไปในบ้าน ทำลายทุกสิ่งที่ขวางทางอาเธอร์สะท้อนอยู่ข้างในเมื่อนึกถึงคลื่นสุญญะขนาดใหญ่ที่เขาหนีมาได้ ก่อนที่มันจะทำลายห้องกลางวันของวันจันทร์...

ไม่! อาเธอร์ตะโกนบอกตัวเอง คิดถึงที่ปลอดภัยเข้าสักแห่งสิ ที่ไหนที่ง่าย... บ้านของฉัน... แต่แม้แต่ที่นั่นก็อาจจะไม่ปลอดภัย... ฉันต้องหยุดแล้วก็คิดซะ...

ทว่าเขาถือกระจกให้หนึ่งหรือเพ่งความคิดไปที่ที่ปลอดภัยไม่ได้เลย เขาพลิกตัวอีกครั้งและคว่ำบันไดขั้นต่อไปไว้ด้วยมือที่ว่าง เล็บของเขาครูดผ่านบันไดหินอ่อนลงมาหนึ่ง...สอง...สามขั้น กระตุกไหล่เขาแทบหลุดจากข้อต่อเมื่อการสั่นไถลหยุดลง และเขาเกือบทำกุญแจดอกที่หกร่วงหล่นตอนที่ตรงออกมาอย่างสุดกลั้นเพราะความเจ็บแปลบที่เกิดขึ้นใหม่

แต่เขาก็หยุดลงแล้ว

อาเธอร์ถอนใจกลางกายกุญแจดอกที่หกจากปากใส่มือโซกเลือด เขาค่อยๆ ยืนขึ้นและก้าวขาลงบนบันไดขั้นต่อไป ถึงเวลาเริ่มไต่กลับขึ้นไป

แล้วพร้อมๆ กับคิดให้หนักว่าจะออกไปที่ไหน

เขาเพิ่งเริ่มทำอย่างนั้นตอนที่บันไดหายวับไปในแสงสีขาวย้ำที่วูบขึ้น
เท้าของอาเธอร์ไม่พบที่หยั่ง เขาถลาร่วงลงไปสู่รูที่มีโคลนกลื่นเลวร้ายอยู่
เต็ม บันไดทำสิ่งที่พยายามทำเสมอมา คือโยนเขาออกมาที่ชานพักสักแห่ง
ซึ่งอาจเป็นที่ไหนก็ได้ในอาณาจักรชั้นที่สอง และอาจเป็นเมื่อใดในอดีตก็ได้

อาเธอร์เกือบเอาหน้าที่ยมลงไปโคลน แต่เขาทรงตัวได้ทันเวลาพอจะ
แค้ไซเซไปข้างหน้า ปะทะเข้ากับผนังกระสอบทรายแทน เขากะดอนออกมา
มา กลับลงไปใรู และกางแขนเหวี่ยงไปมาสูดชีวิตอยู่วินาทีหนึ่ง ก่อน
จะจบลงด้วยการกั้นจำบังลงไปโคลนเหม็นๆ สีเหลืองลึกราวหนึ่งฟุต

เขานั่งอยู่ในนั้นนานพอจะเบ้าหน้า จากนั้นก็ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน โคลน
ส่งเสียงดังป๊อบขณะเขาลุกขึ้น และมีเสียงอื่นที่ประหลาดกว่านั้นด้วย เสียง
หวีดแหลมของสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ที่สแปกแก้วหู

อาเธอร์มองไปรอบๆ คุรุหนึ่ง เขาคิดว่าออกมาเจอสนามเพลายยุค
สงครามโลกครั้งที่หนึ่งในประวัติศาสตร์ของโลกของเขาเอง แต่ความคิด
นั้นมียู่เพียงชั่วอึดใจ เขาอยู่ในสนามเพลาก็จริง แต่โคลนนั้นเป็นสีเหลือง
สดประหลาดและเหม็นกลื่นกำมะถัน ส่วนกระสอบทรายเมื่อเขาดูซัดๆ ก็เห็น
เป็นสีฟ้าอ่อน

เขาเคาะกระสอบใบหนึ่งดู ชื่อนี้วของเขาจมเข้าไปนิดหนึ่งแล้ว
ก็กระดอนกลับมา

โหม อาเธอร์คิด กระสอบทรายพวกนี้ใส่ของคล้ายๆ โหมกันกระแทก
เสียงหวีดหววกำลังเข้ามาใกล้ อาเธอร์ไม่รู้ว่ามันเกิดจากอะไร และ
ไม่คิดจะอยู่รอดด้วย ปัญหาเดียวคือกุญแจดอกที่ห้าจะใช้ได้ผลไหมถ้าบันได
ไม่ควรเป็นโยนเขาออกมาที่ไหนสักแห่งในอดีต และในอาณาจักรชั้นที่สอง
ถ้าเขาใช้กระจกไม่ได้เขาก็จะต้องใช้บันได และนั่นหมายความว่าเขจะต้องกลับ
ขึ้นบันไดให้เร็วที่สุด ในทางทฤษฎีแล้วในเมื่อเขามีกุญแจสองดอก เขา

ก็สามารถเข้าไปในบันไดไม่ควรเป็นได้เกือบทุกที่ แต่เขารู้ว่าในทางปฏิบัติ มันจะต้องยากกว่านั้น และมีโอกาสมากที่สุดที่เดียวที่ครั้งต่อไปบันไดจะพาเขาไปที่ที่เลวร้ายยิ่งกว่านี้

เขารีบเอาปากกาখনกลใส่เข้าไปในกระเป๋าเสื้อเงิน ให้อยู่กับข้างสีเหลือง และเหรียญที่ได้รับจากลูกทะเล จากนั้นก็เอากระเป๋าใส่กลับเข้าไปในกระเป๋า เข็มขัดเครื่องมืออย่างปลอดภัย เขาก็รีบเลื่อนนอกตัวใหญ่ของนักเวทสำรองไว้โดยสวมทับชุดหมี ถึงแม้โคลนสีเหลืองจะดูเหมือนกำลังเดือด แต่มันก็เย็น และลองว่าอาเธอร์รู้สึกได้ก็หมายความว่ามันต้องเย็นมากจริงๆ

เรื่องนั้นเย็นเย็นได้จากลมหายใจของเขาที่ไม่ได้แค่ออกมาเป็นควัน แต่จับตัวแข็งในอากาศเลยทีเดียว ในเวลาไม่กี่นาทีเขาก็มีเคราเกล็ดน้ำแข็งบางยาวเป็นประกายจากคางลงมาถึงอก แสงอาทิตย์แม้จะสว่างจ้า แต่ก็ยังเป็นสีแดงมากกว่าเหลือง ทว่าเขาไม่รู้สึกว่ามีความร้อนใดๆ ที่สัมผัสได้บนใบหน้าหรือมือเลย

ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหน มันไม่ใช่โลกแน่ และอาเธอร์ก็สงสัยว่ามันไม่น่าจะเป็นที่ที่มนุษย์ธรรมดาจะรอดชีวิตได้แม้เพียงวินาทีเดียว เขาดีใจที่ตัวเองรอดได้ แต่ก็ทำให้รู้สึกเจ็บแปลบเช่นกัน เป็นการเตือนอีกครั้งว่าเขากลายเป็นอะไร และอะไรที่เขาไม่ได้เป็นอีกต่อไปแล้ว

เขายกกระจกขึ้นและกำลังจะนึกภาพห้องของเซอร์พุกัสบิตตอนทีเหลือบเห็นเงาสะทอนจากด้านหลัง เขาหันขวับไปพอดีกับที่อะโรบองอย่างกระโดดลงมาจากด้านบนสนามเพลาะ มันเคลื่อนไหวเร็วจนเป็นเงาขยับ และอาเธอร์ต้องใช้เวลาอึดใจหนึ่งถึงจะเข้าใจว่ามันคือตึกแตงกิงไม้สวมเกราะสูงเจ็ดฟุต ปลายขาหน้าที่มีหนามถือของบางอย่างลักษณะเป็นทรงกระบอกอยู่ และเล็งมันมาที่อาเธอร์ ก่อนจะหันได้ทำอะไรเขาก็ได้ยินเสียงหวีดหวอนั่นใกล้ๆ เป็นครั้งแรก พลันรู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรงตอนที่เลือดสีทองพุ่งออกจากรูที่ทะลุผ่านกล้ำเนื้อด้านบนของต้นแขนซ้ายไป

อาเธอร์หันกระจกไปและฟังกระเสจิต กุญแจดอกที่ห้ารับแสงอาทิตย์สีแดง รวมมันเข้าทำให้เข้มข้นขึ้นเป็นล้านเท่า ก่อนจะฉายลำแสงที่รวมกันอย่างเข้มข้นไปที่ศัตรูของอาเธอร์

แมลงตัวนั้นถูกตัดเรียบกริบเป็นสองส่วน แต่ครึ่งบนยังคงคลานเข้ามาหาอาเธอร์ ขาหน้ายังพยายามเล็งกระบอกนั้นมาที่เขาอีก อาเธอร์ที่โกรธเกรี้ยวและเจ็บปวดส่งผ่านความโกรธของเขาไปทางกระจก คราวนี้ กุญแจดอกที่ห้าสร้างเสาเพลิงเกรี้ยวกราดที่ยืดยาวจากพื้นขึ้นไปถึงชั้นบรรยากาศ และเผาผลาญทุกสิ่งทุกอย่างในสนามเพละตรงหน้าอาเธอร์ออกไปเป็นระยะอย่างน้อยร้อยหลา

เมื่อเสาเพลิงค่อยๆ ยุบกลับลงมาที่พื้น อาเธอร์ก็หันขวับไปตรวจสอบด้านหลังอีกครั้ง เขาเจ็ยหูฟังเสียงหวีดหวิว และแม้จะไม่ได้ยินมันเขาก็กลับได้ยินอย่างอื่นแทน เป็นเสียงกรึกๆ ดังขึ้นและใกล้เข้ามาเรื่อยๆ อาเธอร์รู้ว่ามันคืออะไร เสียงที่เกิดจากเท้ากองทัพแมลงเวลาที่มันเคลื่อนไหว แต่ขยายขึ้นเป็นพันเป็นหมื่นเท่า

เขากระโดดขึ้นไปบนแท่นยิงของสนามเพละ และมองออกไปยังแนวพรมแดนโคลนเหลืองของสงครามต่างดาวนี้ ทหารตึกแตกกิ่งไม้เป็นพันๆ หมื่นๆ กำลังเดินแถวเข้ามาหาเขา ย่ำเท้าเป็นจังหวะพร้อมเพรียง ทุกตัวถือกระบอกซึ่งส่งเสียงหวีดหวิว

ฉันฆ่าพวกนั้นทั้งหมดได้จากตรงนี้เลย อาเธอร์คิด รู้สึกว่ารอยยิ้มป่าเถื่อนเริ่มคล้ออกบนหน้าตัวเองก่อนที่เขาจะผลักมันออกไป เขามีพลังข้อนั้นจริง แต่เขารู้ว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์ พวกนี้ไม่ใช่ศัตรูของเขาจริงๆ ด้วยซ้ำ ไม่ได้รู้เรื่องการแย่งชิงอำนาจในบ้านเลย แม้จะดูเหมือนตึกแตกกิ่งไม้ยักษ์ แต่เห็นชัดว่าพวกมันเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีปัญญา มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีพอๆ กับมนุษย์ หรืออาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ

แล้วไง อาเธอร์คิด ฉันไม่ใช่มนุษย์อีกแล้ว ฉันคือท่านอาเธอร์ ทายาท

ผู้ทรงสิทธิ์แห่งมหาสถาปนิก ฉันสามารถข้ามมนุษย์ที่มีคนได้ง่ายพอๆ กับ
ฆ่าแมลงต่างดาวที่มีนิ้วตัว

เขาเริ่มยกกระจกขึ้น นึกภาพเสาเพลิงที่ใหญ่ยิ่งกว่า น่าตื่นตะลึง
ยิ่งกว่า เสาที่ยาวเหยียดจากขอบฟ้าหนึ่งไปอีกขอบฟ้าหนึ่ง ให้เขาแต่ผู้เดียว
ปลอดภัยจากนรกนั้น

"ไม่" อาเธอร์กระซิบ เขาบังคับความทงงและโทษที่หลงตนกลับ
ลงไป "ฉันเป็นฉัน... ฉันไม่ใช่ท่านอาเธอร์ และนี่มันผิด อย่างเดียวที่ฉัน
ทำได้คือไปเสีย"

เขาพลิกกระจกกลับและจ้องมองเข้าไป พยายามคิดถึงห้องของเซอร์
พฤษภาคมดี ไม่ใช่การทำลายล้างต่างๆ ที่เขาสามารถทำต่อใครหรืออะไรที่
เป็นปฏิบัติกับต่อเขาได้

แต่เขารวบรวมสมาธิไม่ได้... แค่วัดกลับโทษไว้ก็เต็มกำลังแล้ว
เขาอยากจะทำลายทหารแมลงนั้นจริงๆ และทุกครั้งที่เขาเกือบจะมองเห็น
ภาพห้องของวันพฤษภาคมดีในสมอง มันจะถูกแทนที่ด้วยภาพไฟและการ
ทำลายล้าง

ขณะที่อาเธอร์ดิ้นรนต่อสู้กับความคิดของตัวเอง กระจกก็อยู่หนึ่ง เขา
เห็นแต่เงาสะท้อนของตัวเอง ใบหน้าที่บัดนี้สมบูรณ์แบบเหลือเกิน หล่อเหลา
เสียจนแม้แต่คราน้ำแข็งก็ยังไม่อาจลดทอนความงามเหนือโลกของเขาลงได้

อาเธอร์คำรามในคอก่อนเอากระจกใส่กลับลงในกระเป๋า ฟุ้งนกรบ
แมลงใกล้เข้ามาเรื่อยๆ โดยไม่ได้ชะลอหรือเร่งความเร็ว แนวหน้าไม่ได้
เล็งอาวุธมาทางนี้อีก แต่เขาสงสัยว่าตัวเองน่าจะอยู่ในระยะยิงเรียบร้อยแล้ว
แล้ว อาเธอร์มองดูที่แขน มันถูกเผาเข้าชื่อเรียบร้อยแล้ว แต่เขาสามารถมอง
ทะลุจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งได้ มีเพียงร่างกายที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย
เวทมนตร์เท่านั้นที่ทำให้เขารับมือกับบาดแผลเช่นนี้ได้ ตอนนั้นมันรู้สึกเจ็บ
พอๆ กับถูกกระดาดะบาดเท่านั้น

แต่เขารู้ว่าไม่อาจรอดชีวิตจากแผลแบบนี้เป็นร้อย...หรือเป็นพันแผล
ได้ และเขายังรู้ด้วยว่าโทสะที่เขาแทบระงับไว้ไม่อยู่จะระเบิดออกมาก่อน
หน้านั้นแน่ เขาจะใช้กุญแจทำลายล้างอย่างที่แม่แต่มนุษย์ต่างดาวบ้างสงคราม
พวกนี้ก็นึกไม่ถึง

ฉันต้องออกไปจากที่นี่ อาเธอร์คิด ก่อนที่จะทำอะไรเลยร้าย...

เขากระโดดตกลงไป พยายามคิดภาพบันไดไม่ควรเป็นขึ้นมา ชั้นแรก
น่าจะอยู่ตรงนั้น ตรงกระสอบทรายสีฟ้าอ่อนที่เป็นแท่นยิงของสนามเพลาะ
แค่ต้องทำให้มันเป็นสีขาวและเรื่องรอง และนั่นก็จะเป็นทางเข้า

"สีขาวและเรื่องรอง" อาเธอร์พูด "ทางเข้าสู่บันไดไม่ควรเป็น"

เสียงกริกๆ ตรงหน้าเขาเร่งความดังและจิ้งหะขึ้นมาจากที่ ทหารแมลง
เริ่มการจู่โจมแล้ว

"บันได! สีขาว! เรื่องรอง!" อาเธอร์ตะโกน

เสียงพื้วหวีดข้ามหัวไป แต่เขาไม่ได้หันไปมอง ความสนใจทั้งหมด
ของเขาอยู่ที่กระสอบทรายสีฟ้าอ่อนใบนั้นซึ่งกำลังเริ่มกลายเป็นสีขาวอย่าง
แสนเชื่องช้า...